

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΡΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θά είμαι στο δωμάτιο που είναι κοντά στην τουαλέτα. Κατοίκουσα έχει έναν πρωτοήθαμο σ' αυτό το σπίτι. Ίσως θα κατορθώσω για λίγες ώρες να ησυχάσω και να ξεχάσω... Αύριο θά είμαι καλά. Καληνύχτα!

Όταν έφυγε και έκλεισε την πόρτα ο γιατρός μου είπε: — Το δυστυχισμένο κορίτσι! Είναι εκνευρισμένο σε μεγάλο βαθμό. Καλλίτερα να αναπαυθώ άποψη. Θα την όφελιση ο ύπνος στο νευρικό σύστημα. Δεν παρατηρήσατε πόσο ήταν ταραγμένη; Κοκκίνησε όταν μίας εφόρησε να μιλούσε εδώ. Ήταν όμως τόσο φυσικό το πράγμα, ώστε δεν έπρεπε να ανησυχήση!

Θέλησα να του εξηγήσω ότι είχε συμβεί το ίδιο επεισόδιο με τον Ντόου το πρωί, αλλά προτίμησα πάλι να σιωπήσω.

Εσκέφθηκα πάλι—και το σκεπτόμουν πολλές ημέρες ύστερα,— το βλέμμα της και την ταραχή της, όταν μίας είχε διακόψει δύο φορές την αυτή ημέρα τη στιγμή που ήταν επί τάπητος το ίδιο θέμα. Γιατί συνέβη αυτό; Ήταν τυχαίο ;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

Κεϊνή τη νύχτα όλα ηγαίνανε καλά. Ξεθρόνας πως η μίς Τρελόνη δεν θ' άγρυπνούσε η ίδια, ο Δόκτωρ Ουίξτεστερ και γω διπλασίασαμε την προσοχή μας. Οι νουακόμας και η κυρία Γκράντ άγρυπνούσαν κ' οι αστυνομικοί γάινανε την επίσηκη τους κάθε τέταρτο της ώρας. Όλη την νύχτα ο άρρωστος έμεινε βυθισμένος στον λήθαργό του. Φαινόταν όμως ήσυχος. Άνέπνεε κανονικά, μα δεν σάλευε καθόλου. Ήταν τούλιεπε κι' η άναπνοή θά νόμιζες πως είναι άπ' μάγομαρο.

Ο Δόκτωρ Ουίξτεστερ και γω βαρεθή και με κόπο άναπνεάμε την άνυπόφορη ζεστή εκείνη νύχτα. Κατά τις 3 μετά τα μεσάνυχτα άρχισα να στενοχωριέμαι, και μόδθη άκόμο μα φορή κείνο το άπροδιόριστο αίσθημα, που μ' έπιασε αυτές τις δύο τρεις νύχτες. Το γκρίζο όμως χρώμα της αύγης, που άρχισε να μπαίνει άπ' τις χαραμάδες των παντζουριών, μούφερε άνεκφραστή άνακούφιση. Μέσα στο δροσερό έλπιδοφόρο σκοτάδι, που η άγατολή το άράωνε όλοένα, μπορούσα ν' άναπνεύσω ελεύθερα. Η ίδια άνακούφιση, άπλώθηγε, θαρραίς και σ' όλο το σπίτι. Όσο βαστούσε η ζεστή νύχτα τ' αυτιά μου, τενωμένα στον κάθε θόρυβο, σχεδόν με πονούσανε. Κάθε άναπνοή της νουακόμας η το σούρσιμο της φούστας της, κάθεμαλάκι περπάτημα παντοφλάς, όπως του Ντόου, πούσανε τις βόλτες του άπ' έξω, όλα αυτά μ' έτάρασσαν.

Με τον έρχομό της αύγης, όλα αυτά πάφανε, κι' ολίκαιρο το σπίτι φαινόταν ν' αναπαύεται. Ο Δόκτωρ Ουίξτεστερ έφυγε για το σπίτι του την χαρηνγή. Φαινόταν λυπημένος λιγάκι, που δεν συνέβη τίποτε το έξαιρετικό σ' όλη εκείνη τη μακρά άγρυπνη νύχτα.

Στις όχτω κατέβη και η μίς Τρελόνη κ' έπρογευαίσαμε. Με χαρά παρατήρησα πόσο καλά της έκανε ο ύπνος της νύχτας. Χαϊρόσανε βλέποντάς την να άκτινοβολη άπ' οθοσία κ' έμορφια. Ήταν άπαράλληλη όπως την είχα δει στην πρώτη μας συνάντηση. Τά μαγούλα της ήσαν ροδαλά, τά μάτια της άσπραφταν. Μαζύ με τις άναζωογονημένες δυνάμεις της, φαινόταν πως άπόκτησε και μιά καινούργια τρυφερότητα προς τον άρρωστο πατέρα της. Δεν μπορούσε παρά να συγκινηθ ή βλέποντάς την να τον περιποιείται, να του διορθώνει τα μαξιλάρια, να του παραμερίζει τά μαλλιά άπ' το μέτωπό του.

Είχα κουρασθεί πάρα πολύ άπ' την μακρά μου άγρυπνία. Και τώρα που φύλαγε η ίδια τον άρρωστο, πήγα να κοιμηθώ.

Είδα εις την είσοδο ένα άγνωστο να στέκεται κοντά στην πόρτα.

— Τι θέλετε ; ρωτούσε ένας ύπηρέτης. Η Κυρία δεν δέχεται σήμερα.

— Σας λέω ότι πρέπει να ιδώ τον κύριο Τρελόνη! είπε ο άγνωστος. Μο' έλετε πως δεν δέχεται. Ήλλα και προηγούμενος. Μου είπατε πως κοιμάται και πως δεν μπορείτε να τον ξυπνήσετε. Ήλλα πάλι σε λιγάκι και μου είπατε πως είναι άρρωστος. Τώρα είναι η τρίτη φορρά και μου λέτε πως είναι άκόμη στο κρεβάτι. Εν τούτοις πρέπει

να τον ξυπνήσετε. Είμαι εδώ για μιά σοβαρά ύπόθεσι του κ' Τρελόνη.

Φαινόταν θυμωμένος. Ο ύπηρέτης άπήντησε με μεγάλο σεβασμό.

— Δυποῦμαι πολύ, κύριε, αλλά πρέπει να κάμο το καθήκον μου. Έχω διαταγές και όφείλω να ύπακούσω. Άν θέλετε να άφίσετε μιά παραγγελία θά την μεταβιβάσω εις την μίς Τρελόνη. Μου άφίνετε την διεύθυνσί σας και...

— Παιδί μου, είπε με καλωσύνη ο ξένος, ξέρω πως δεν φταίς εσύ. Είμαι δικαίος, άκόμη και όταν είμαι θυμωμένος. Άλλά βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη θέση. Βιάζομαι πολύ. Δεν πρέπει να χάσω ούτε μιά ώρα, ούτε ένα λεπτό, άκοις ; Ο κύριός σου θά γίνη έξω φρενών, αν μάθη πόσο καιρό με έκαμες να χάσω. Πρέπει να τον ιδώ άγκαίως, άλλούως θά είναι πολύ άργά. Θεέ μου! Είναι τρομερό! Γιατί δεν μ' άφίνετε να τον ιδώ ; Δεν ύπάρχει εδώ κανένας άνθρωπος με μναλό ; Θά τον πείσω άμέσως ότι πρέπει να ξυπνήση ο κύριός σου έστω και αν κοιμάται σάν νεκρός!

Δεν άπήρχε άμφιβολία ότι ο ξένος ήταν ελικρινής και ότι ύπήρχε πραγματι άνωτέρα βία. Έπήγα προς αυτόν.

— Μόρις, είπα εις τον ύπηρέτη, καλλίτερα θά κάμης να είδοποιήσης την μίς Τρελόνη ότι ο κύριός θέλει να της μιλήση ιδιαίτέρως.

— Πολύ καλά, κύριε!

Όδηγήσα τον ξένο εις το σαλονάκι που ήταν κοντά στην είσοδο. Με έρώτησε :

— Είσθε ο γραμματεὺς του κ. Τρελόνη ;

— Όχι, είμαι ένας φίλος της μίς Τρελόνη. Όνομάζομαι Ρός, και Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε Ρός, για την μεγάλη καλωσύνη σας. Το όνομά μου είναι Κοριπέξ.

Δεν έχω κάρτα. Άλλά και αν είχα δεν θά μου τις άφιναν την περασμένη νύχτα...

Σταμάτησε, σάν να είχε την συνείδησι ότι είπε πάρα πολλά! Εμείναμε και οι δύο σιωπηλοί. Ήταν ένας άνθρωπος κοντός με μαυρο κοίκο στο κεφάλι. Ήταν πολύ άδύνατος, ρυτίδωμένος και ήλιοκαμένος σάν να επέστρεφε άπό την έρημο. Ο κ. Κοριπέξ είχε κόκκινα μαλλιά και το μέτωπό του ήταν ειρή και μεγάλο. Η φυσιογνωμία του έδειχνε ένεργητικότητα και θέλησι.

Η μίς Τρελόνη έφθασε άμέσως. Όταν την είδε—ο ξένος έδειξε κάποια άπορία. Ήταν άκόμη ταραγμένος και την εκύτταζε προσεχτικά, ενώ εκείνη του μιλούσε με μεγάλη ευγένεια :

— Άν ο πατέρας μου ήταν καλά, δεν θά σας άφίναμε να περιμένετε, κύριε. Άν δεν είμουσ κοντά του τις δύο φορές που ήλθατε θά σας είχα δεχθεί εγώ η ίδια. Τώρα μπορείτε να μου ειπήτε περί τίνος πρόκειται ;

Ο ξένος με κύτταξε και έδίστασε λίγο.

— Μπορείτε να μιλήσετε μυστικά στον κύριο Ρός για οτιδήποτε ζήτημα, έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη σ' αυτόν και με βοηθήσ' αυτή την δύσκολη περίστασι. Δεν θά είσθε εν γνώσει περί της έξαιρετικής σοβαρότητος της καταστάσεως του πατέρα. Επί τρεις ημέρας κοιμάται βαθειά, χωρίς να δειδει σημεϊον ζωής. Δυστυχώς δεν έχομαι έξακριβώς τίποτε σχετικώς άκόμη. Πρέπει να σας ειπώ ότι ζώ κοντά του μόνο πρδ έξις έτους και δεν ξέρω και εγώ τίποτε για τη ζωή του, και για τας ύποθέσεις του. Σας βλέπω για πρώτη φορά, κύριε, και δεν ξέρω ούτε το όνομά σας.

Ο ξένος την εκύτταξε άτενωσ και άπήντησε.

— Όνομάζομαι Εγγένιος Κοριπέξ. Είμαι καθηγητής των Όρειών Τεχνών, του δικαίου και της Ιατρικής του Πανεπιστημίου της Κέλμριτζ. Καθηγητής των ξένων γλωσσών και της Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιον του Βερολίου. Καθηγητής των Άνατολικών γλωσσών στο Πανεπιστήμιον των Παρισίων. Έχω και άλλους τίτλους, αλλά δεν θέλω να σας άνησυχώ με αυτά τά πράγματα. Σας τά άνέφερα μόνο για να ιδήτε, ότι δεν θά είμαι περιττός στο δωμάτιο ενός άρρωστου. Εύτυχώς για μένα και δυστυχώς για τα συμφέροντά μου άσχολήθηκα άπό τά παιδικά μου χρόνια ιδιαίτέρως με την Αίγυπτιολογία. Έπεσκέφθηκα τους άρχαίους τάφους και έμαθα πολλά πράγματα, που δεν μπόρουμε να μάθωμε άπό τά βιβλία. Είμουσ οικονομικώς στενοχωρημένος, όταν συννητησα τον πατέρα σας, ο όποιος έκαμε πρωτωπικώς έρεύνας για λογαριασμό του. (Άκολουθεί)

Κατέβηκε η μίς Τρελόνη και προγευαίσαμε.